

Kiadóhivatal:
Kaposvárott, zárdá-utca. Ide ezimendők az előfizetési pénzek, hirdetések és nyilatkozatok.
Megjelenik minden pénteken.
Előfizetési díj:
Egész évre . . . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . . . 1 frt 50 kr.
Egyes számok 10 krért
Hagelman Károly
könyvkereskedésben és a kiadóhivatalban kaphatók.

NÉPJOG

POLITIKAI, KÖZGAZDASÁGI ÉS TÁRSADALMI HETILAP.

Szerkesztőség:
Kaposvárott, zárdá-utca. Ide küldendő a lap szellemi részét illető minden közlemény.
Megjelenik minden pénteken.
Előfizetési díj:
Egész évre . . . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . . . 1 frt 50 kr.
Egyes számok 10 krért
Hagelman Károly
könyvkereskedésben és a kiadóhivatalban kaphatók.

Az új kataszter.

Hosszu keserves tapasztalás tanította meg a magyar embert arra, hogy félve várjon minden újítást, mely a kormánytól ered.

Igy volt ez a kataszterrel szóló törvénnyel is, a kik nem tudták, érezték, hogy keserű lesz ennek is az ize.

Hosszasan enquettiroztak, azután rövid tárgyalás után meghozták a törvényt, azon biztatással, hogy annak legfőbb célja az adóterheknek egyenletes felosztása, s azon igazságtalan állapot beszüntetése, hogy a földadó egy határban fekvő, ugyanazon minőségű földekre különböző mennyiségben vetetett ki s szedtetett be.

Megkezdtek a munkálatot. A biztosok minden mezei, a megyék bizottsága hozzá fogtak a dologhoz, de mennél inkább haladt előre a munka, annál alaposabbnak bizonyult mindazok aggodalma, a kik a kataszterrel mindent vártak, csak azt nem, a mi ígértetett, a létező terhek arányos, igazságos felosztását. Emelkedtek is figyelmeztető hangok, nemcsak a közvetlen érdeklettek köréből, hanem a vidéki, de az országos hírlap irdalomban is. Lapunk is nem egyszer adott aggályainknak kifejezést, mindenkor akadtak azonban hű szolgálók, kik a felszólalásokat alaptalanoknak ellenzékességeké hajlamból eredetteknek állítván, sikerült a közönség nagy részét elaltatniok. Persze hogy nincs ma szavuk ezen jó uraknak, midőn a keserű, az eltagadhatatlan valóság még azokat is meglepte, kik a legrosszabbat várták. Midőn a kataszteri felvételek alapján 1884-re követelt összeg, nem egy esetben megkétszerezte, sőt megháromszorozza az eddigi adó összeget.

A kataszterrel kaptunk tehát oly mérvű adófelelést, melyet mindenki lehetetlennek tartott, az annyira ígér-

getett, a biztos kilátásba helyezett arányos felosztásról azonban szó sincs.

Előttünk fekszenek erre nézve az adatok; egyik községben, hol a kis birtokosok tulajdona összesen 2000 holdra, a nagybirtokosé pedig 4000 holdra rug, amaz adója 600 frttal, az utóbbié pedig csak 300 frttal növekedett, másutt a községbeliek adója 1800 frtról 4200 frtra szökött míg az ugyan azon községbeli közvetlenül adót fizetők terhe sokkal nagyobb birtokuk után csak mintegy 800 frttal szaporodott; soha se higye azonban senki, hogy a nagyobb birtok tán különös kedvezményben részesült, koránt sem; egyik nagyobb birtokos 1500 frt adója 2000 frtra, egy másik középbirtokosé 250 frtról éppen 650 frtra emeltetett. Lapunk egész terét elfoglalhatnánk ilyen példák felsorolásával, azt hisszük azonban annyi is elég, hogy meggyőződjék mindenki, miként az arányos felosztás helyett az új kataszter még nagyobb aránytalanságot teremtett, mint volt előbb. S ma már mindenki előtt világos, hogy a hirdett cél csak annak takargatására használt ürügy volt, miként a dunántúli megyék birtokosaira vettesenek azon összegek, melyek viselésére az ország egyéb vidékei már teljesen képtelenné tettek.

Tisza korszakhoz méltó eljárás, a Tisza kormányt jellemző gazdálkodás nem is lephet meg senkit, hisz mesélgette, hogy helyre állítja az egyensúlyt szavát akarja tartani. Végképpen tönkretette már az ország egyik részét, most a másikhoz fordul, mely még egészen le nem roskadt, vet reá akkora adót, hogy a tulajdonos az állam haszonbérletjévé lesz. S ha ezáltal teljesen koldussá tette a mi vidékeinket is, ki vetheti szemére, hogy nincs meg az egyensúly, hisz koldusok leszünk egyenlően mind. S hogy már eleve csakugyan

ez volt a való cél, kitűnik onnét is, miként a katasteri munkálatok különösen a becselés alapját nem való tények, nem a helyszínen gondosan összeszedett adatok képezik, hanem képezik képzelt, légből kapott, legkisebb alappal sem bíró számok s adatok, melyeket eleve a végből dolgoztak ki az illető ministeriumban, hogy a kiti-zött cél a dunántúli vidékek adójának nagymérvű, hallatlan foku emelését eredményezze.

De hát ha itt a baj, nem elég azon töprekedni, hanem mindent meg kell tenni a mitől orvoslás várható.

Némi orvoslást nyújthat a felszólalás, melyet az értesítés vételétől számított hatvan nap alatt mindenkinek joga van megtenni, a ki magát sértve érzi, s van-e valaki a ki ne érezne? meg kell tehát ezt tenni tömegesen, mindenesetre nagyobb haszna lesz, mintha a felszólalások egyenként szórványosan tétetnek.

A legjobb, legsikeresebb orvoslást azonban keressük a jövő választás alkalmával, ha a választók ennek a kormánynak — ki oly atyai szeretettel gondoskodik róluk — kiadják a passzszust, ha megbuktatják a jobbpart jelöltjeit mindenhol, önmaguk fognak véget vetni sanyaruságuknak.

Azért ha majd szavazásra kerül a sor, jusson eszébe mindenkinek az új kataszter!

Hogy áll a világ?

Itthon. A kormány s pártja által megindított választási mozgalom egyre-másra nagyobb hullámokat vet. A kormány lapjai — s utánna a lépre ment ellenzéki lapok hasábotok töltenek meg a felléptetési hírekkel, melyeknek kilencz, tízedrésze tendenciózus s a jóhiszemű nép félrevezetésére irányult, valótlanosság, Atal-jában jellemző, hogy az idén a kormánypárt az, mely az akciózról mindenfelé megkezdte az ellenzék pedig nyugodtan rendezkedik s várja a történéndőket. Tán a szerepsere már előre jelzi a választások eredményét

nemes lélek enyim fog maradni mindig, örökre nemde jó Lujzám?

— „Tied! és ha boldognak hallasz mondani engem a világtól, ne adj hitelt a hazug külszínnek, mert én akkor boldogtalan leszek, mivel nem lehettem a tied; és ha balsors vagy nyomor ér, és ha szerencsétlennek mondanak engem az emberek, ne hidd el e szállingó híreket, én boldog leszek, mert boldoggá tesz az a tudat, hogy te szeretsz engem és e szeretet megfogja édesíteni minden keserűségemet.

— „Lujzám! egyetlenem balzsam szavad az én sajtó szívemre gyógyító balzsam, mely behesgeszti a sebet.

— „Mily jó vagy Edém! nem tévedtem bened igazán olyan vagy, minőnek ábrándképemet szőttem. Szeretlek! pedig a mint a nőta mondja;

A kit én szeretek
Meg van az szeretve.

— „Lásd Edém most már mindennek vége, vége... erőltlen voltam, mint nemem általában az az agg szülő esdekései megindíták szívemet, eltántorodtam és feláldoztam szívemet. De nem fog engem ölelni soha völégényem, mert a világ nem fog sokáig magának mondhatni“ . . . .

— „Lujzám! angyalom! türrj... lásd az a jó Isten, kit felettünk lenni hiszünk, legjobban tudja, mi válik hasznunkra; remélj benne mint én bízom akarátában, még nem késő, ő meg mindent javunkra fordíthat.“

Barátom keblében ekkor fogamzott meg a ama elhatározás, hogy szeretett Lujzám kezét megfogja kémi atyjától.

A ladik most a folyó sebes hajlásába került, minden örömet megkelle fésztenem, hogy az ingadozó csónakot a heves ár el ne kaptja, végre sikerült nehéz küzdelem után a veszélyes helyből kivezennem. Lujza megnézé óráját és ijedten fordult Edéhez mondván:
— „Menjünk visszafelé. Istenem! Mily

Horvátországban mozgalom indult meg a zágrábi hősök ellen s Eszék példájára követelik a magyarországi ipartárlatoni megjelenést.

Ausztriában. A Reichsrath folytatja a költségvetés tárgyalását. A közbiztonság, daczára az ugynevezett osztrák rendezett állapotoknak, s daczára a kivételes rendszabályoknak egyre siralmasabb lesz, Bécsben alig itélték el az egyik gyilkost, már a másikat kell befogni Brünben fényes nappal belönek egy kereskedő boltjába. Csehországban a munkások strickolnak. Mindenfelé zavar s meglegedetlenség nyilvánuló jelei.

Németország. E hét Bismark hete volt. a kancellár ismét egyikét tette azon nyilatkozatoknak, melyek soká soká fognak még után hangzani bizonyos körök fülében, a „szerencsétlen esetek elleni biztosításról“ szóló törvényjavaslat tárgyalása alkalmával a következőket mondá: »Minden képviselő kötelessége segíteni ott hol a népet szorítja a csizma, mert nem azért vagyunk, hogy a népen uralkodjunk, hanem hogy szolgáljunk a kereszténység kívánalmait szemünk előtt tartva segítünk a szegényeknek.«

Franciaország folytatja Chinávali háborúját, ez ideig Zászlóit szerencse kíséri.

Spanyolország katonai összekülvést fedeztet fel, s ennek folytán több tábornokot elfogtak, ugy Terrer is; hidalgót pedig keresi a rendőrség.

Anglia. Az angolok és Ozmán Digma között e hó 13-án lefolyt ütközet heves és véres volt. Az Arabok nagy vitézséggel s halál megvételével küzdöttek. állítólag 4000 esett el közülök. Az Angolok csak bámulatos kitartás által kerültek el a végveszedelmet Győzelmi daczára azonban nem nyomulnak előre, hanem Suakimba térnek vissza.

Keresztény anyák, óvjátok gyermekiteket a — zsitótól!!

Szinte áttalom leirni eme fölhívást, szinte magam is pirulok amiatt, hogy a tizenkilencedik században, a művelt Europa közepén, még mindig él egy népfaj melytől, mint valami emberirtó fenevadtól, óvni kell az ártatlan, tehetetlen s védtelen gyermekvilágot.

Ne beszéljünk, ha úgy tetszik, a ri-

*) Mutatványul szerzőnek „Hiteles zsidó kate című művéből.

késő az idő már, völégényem majd hosszas elmaradásomat nem tudja megmagyarazni.

Megfordítam tehát a ladikot és ez most a víz irányával haladva igen gyorsan sikanlott tova; a szél pedig, mit eddig alig vetünk észre, élesebbé lön és a lég hűvösebbé.

— „Lujzám! vevé fel a szó ismét Ede, szavaid, tetteid, lángoló szerelmedről eléggé meggyőztek ugyan, mégis bocsásd meg kis hitiségemet, esküdet óhajtanám birni.“

— „Szivesen, édes örömet“ — felelt a hölgy és könnyedén ledobván nehéz kaschmir schawlját megállítatni kérte a csónakot, és Ede segélyével felállott abban, egyik kezét szivére helyezé, a másikat pedig feltartotta az égre esküre emelve szíllárd, csengő hangon mondá el esküjét, örök szerelmet ígervén kedvesének. Mily szép volt e pillanatban! Fürteit, melyek gazdag fountaikból kibontakozva márvány vállait körítették, a szél ide s tova lobogtatá, és szemében az átszellemülés osodálatos lángja ragyogott, midőn azokat mintegy imádászerűleg emelte fel a magas ég fellegtelen csillagokba borított boltozatfelé.

De nemcsak ez ünnepélyes pillanat tette őt széppé, hanem messze vidéken ismeretes volt szépsége. Lujza magában egyesíté régi hazája a szépolaszország keeses hölgyeinek minden báját.Szabályos kissé gömbölyded arc, beszédes száj, korál ajk, mosolygó büvös ragyogó kék szem, hosszu selyem pillákkal tevék őt oly bájossá; ehez járult gyönyörü szobor szerü termete.

Ede amint így látta Lujzámát nem birt magával, leborult hölgye lábaihoz és könyvek közt kéré annak bocsánatát. Lujza ismét leült a ladik padkájára, de előbb hajnalpiros arcza, most halott halvány lett és kendőjét magára öltvén keblén összevoná... és köhögni kezdett... meghűtötte magát.

Ede nem vette észre.
— „Hiszek szerelmedben kedves angyalom!

TÁRZA.

A szép Lujza története.

(írta: Kerkakutasi P. T.)
(Vége.)

A Mura partján cigány-malom közelében egy halász legény áll, mélézva nézve a futó habokat... előtte a vízben egy csónak ringatózik, melyben társa egykedvűen csapkodta a morajló habokat evezőjével.

Gyönyörü est volt, egy azon ritkábbak közül, midőn illatosabb a virág, balzamosabb a lég; egy azon esték közül, a mikor az embert bármily csapás érje is, vigaszt lel a természet szemlélésében és gyógyírt vérző sebére, mert ilyenkor felemel bennünket ama fenséges gondolat, hogy a fájdalom, a szenvedés sötét fátyolán keresztül az öröm, a boldogság gyermekének mosolygó arca látszik. Boru után derünie, szenvedés után örömmel kell következnie szücségek, ha nem a földön, ugy a sirontuli életben...

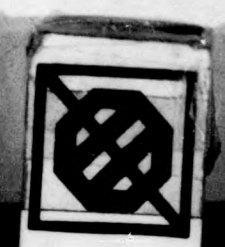
A messze távolból egy hintó robagása halatlatszik, néhány perc múlva két gyönyörü pejtől vont könnyű fogat tünt elő. A két halásztól nem messzire megállott s ablakán egy nő hajolt ki s megpillantván Edét megához inté, mondván:

— „Hej halász! jöjjön egy kissé ide.“

Ede inkább futott, mint ment a hintóhoz s midőn Lujzát látta, alig tudott magán uralkodni, csak kedvese megnyugtató tekintetére küzdötte le szive háborgó érzelmét.

— „Jöjjön báró ur ön is, az est igen szép, modá Lujza, s mily tündéres ilyenkor a két ég között lebegni!“

— „Nem megyek arám, felelé a báró, már gyermekkorom óta irtódom a víztől, csak menjen magácska majd én addig itt meg fogom várni; töltse kedvét, de sokáig nem késék. mert az idő mindinkább hűvösebb lesz, s az éji lég megalálna önnek ártani.“

tualis vérvétel vádjáról, melyre nézve annyi meg annyi előfordult, mint alább látandjuk, bebizonyított, hitelt érdemlő egyének által följegyzett esetek daczára, még mindig szemünk közé dobják a zsidók azt, hogy rágalmazunk, hogy a rituális vérvétel agyrem, hogy a zsidó irtózik a vérontástól, hogy ilyet föltenni is nevetséges. Hát jól van, annyi bizonyíték daczára, vegyük a dolgot úgy, hogy a rituális vérvád mese, hogy azok kik e vád tekintetében, mint szemtanúk, mint vizsgáló bírák szerepeltek. Mindannyian vakok, süketek, képzelgők, elfogultak, állomlátók valának, akik agyremeket alkottak elő, tehát ostobák is, hazugok is, gonoszak is voltak egyszerre!

Hát legyen az mind így, föltéve, de meg nem engedve!!! — De az már csak mégis elvitázhatatlan tény, megczáfolhatatlan igazság, hogy a népünk között csavargó zsidók keresztény gyermekeket elrabolni ismételve megkísérleték. — S ne is kútaskuk, hogy mire kellett volna a kóborló zsidóknak az elrabolni szándékolt keresztény gyermekek! de csak ismerjük el, és szíveljük meg azon elvitázhatatlan igazságot, hogy falvainkban, városainkban kószáló „handlér“ zsidók ismételve keresztény gyermekeket raboltak, s hogy csak kedvező véletlennek köszönhető, hogy a vakmerő rablás meghiúsult!!!

De vajjon hányszor hiúsult meg ??? Ha valaki a lapoknak két-három évi folyamát átböngészne, százakra menne a lapokban a fölemlített gyermek eltűnési esetek száma, hát még mennyire mennek azon esetek, melyek nem jutottak a lapok útján köztudomásra. Nincs-e hát okunk óvni gyermekeinket a zsidóktól?

Erre kívánjuk figyelmeztetni a szülőket. Nem tréfa dolog, ez komoly valóság, mely előtt megdöbbenve áll meg az ember, melyet szeretne kétségbe vonni, szeretne rossz álomnak tartani, de a mely eltagadhatatlan rideg valóságként áll előtte, támogatva az adatok, a bizonyítékok hosszú sora által.

Mi nem mondjuk, hogy azon zsidóktól, kik valamely helyen megtelepültek, ott állandó üzlettel bírnak, kell óvni a gyermekeket, bár arra is volt már több eset, hogy az eltűnt gyermekek valamely helyben lakó zsidó-boltos, vagy zsidó-korcsmáros küszöbénél veszett el a nyoma. De hát erről nem

beszélünk, hanem annál inkább figyelmeztetjük a szülőket arra, hogy ne engedjék gyermekeiket az utcákon egyedül csatangolni, és tanítsák ki őket arra, hogy holmi csavargók csábígéretére ne hallgassanak, mert ezek leginkább a tetsző dolgok ígéretésével szokták magukhoz édesgetni kiszemelt áldozataikat.

Végül van egy szavunk hatóságokhoz is. Micsoda felfogás az, hogy a koldulás, a csavargás tekintetében is kivételes állapotokat, szabadalmakat élveznek a zsidók. Más nyomorult svihákot elfognak, eltoloncolnak, míg elnben oly helyeken, hol tömegesen laknak a zsidók, csak úgy hemzsegnék az idegen zsidó koldusok, mindegyféle zsidó-csavargók és nem bántja őket senki, még csak kérdőre sem vonja céljuk, életmódjuk felől senki. Persze, a zsidók nagy összetartása biztos menhelyet nyújt a koldus- és csavargó zsidóknak: hitsorsosaik vendégek, rokonok, látogatók gyanánt szerepeltek őket, mert az orthodox ritusnak valószínűleg nagy szüksége van ezekre a csavargó zsidókra. De a hatóságok ne engedjék magukat tévútra vezetetni az összejártszó zsidóság furfangos hazudozásai által; járjanak utána, hogy ezen csavargó zsidó-koldusoknak van-e a községben kimutatható, igazolható keresetmódjuk, szóval alkalmazásuk rájuk a törvény szigorát, melyet alkalmazniok kötelesség.

Ezt megkövetelni jogunkban áll a hatóságoktól. Ott az intő példák, ott a figyelmet fölhívó esetek. Gyermekünket nem fogjuk sem a zsidók gazdaságainak, sem a hatóságok kötelesség mulasztásának áldozatul hozni, azért tessék azokat a csavargó koldus-zsidókat eltoloncolni, ártalmatlanná tenni addig, míg a nép nyugodt, mert ha egyszer a fölháborodott közvélemény veszi kezébe a bíraskodást, az borzasztó lesz; azt mi nem kívánjuk, de ne idézzék elő lanyha eljárásukkal a hatóságok sem.

Zsinányi Ignác.

Szapuló.

Czegléd városában kitűnő tiszta véri magyar nép lakik, mely tántoríthatatlan híve a függetlenségi eszmének; éppen ennek következtében — nem is lehet az másként — gyűlöli a zsidót a magyar nép és a nemzeti függetlenség legnagyobb ellenségét.

A czeplédek megünneplik nagy fényvel, szent lelkesedéssel a nemzet felszabadulásának

osztozzék meg társával, Isten velük! János mehetünk!

A fogat eltűnt, csak mindig távolodó robogása hallatszott mindig gyengében.

Ede kebléből nehéz sóhaj emelkedék. — „Mily nő ez!?” — sóhajta. Azután megnézte a mit Lujza nyújtott neki, néhány csillogó arany és egy igen értékes drága kővel kirakott medaillon, melyben Lujza miniatúr arczépe és egy hajfirtje valának illesztve, megköszönvén fáradságomat szó nélkül ballagának hazafelé; az uton egy kuldus jött elének ki bennünket valódi halásznak nézvéen rimázkodva kérdezkedett szállás felől. Ede elővé az aranyakat és a koldusnak adá e szavak kíséretében:

— „Itt van szegény ember, ezért bizonyosan fogsz szállást kapni a közeli helységben. de kérem imádkozzék két sziv boldogságért.”

A koldus látva a fénylő aranyokat, félt elvenni.

— „Bátran elveheted szegény ember, igaz keresményünk ez. Különben, ha valaki kérdőre von, mondj Gyélny Edétől kaptad-Isten veled!”

Az öreg koldus elvé az aranyokat, megcsóválta fejét és tovább ment valamit dörmögve foga között.

Ede ez est óta, bár előbb is ritkán ment társaságba, most éppen nem mutatta magát. Egyszer vidékünkön ama hír kezdett terjedni, hogy a koldus Gyélny megkérte volna a dúsgazdag De Crinis Lujzát, s mi természetesebb minthogy atya megtagadta tőle lányát. Még akkor is hajthatlan maradt, midőn az ifju kérelmét saját lánya is leghathatósabbán támogatta. Füleimhez is elhatolt a szárnyas hír, szerettem a tábornokot s kívántam tudni a valót; siettem tehát Edéhez, s kérdeztem a dolog felől. Nyugodtan elmondta, miszerint valóban megkérte Lujzát, noha tudta, hogy már mennyasszony, Lujza is kérte atya beleegyezését, de az öreg nem engedett, sőt felhevülésében Edét házból is kitiltotta.

— „Lujza! mondá a lányának, tudod, hogy

emlék napját, márczius 15-ikét; az ünnepi beszéd megtartására megkérték képviselőjüket Verhovay Gyulát.

Amde az országgyűlési függetlenségi körboszorkány konyha, hol zsidó recipe szerint kotyvasztják azt a kóser választó vizet, mely a függetlenségi párt megosztásait, erejének meggyengítését és — Tisza Kálmán győzelmet czélozza.

Elmentek tehát, Herman ur, Ugron ur és társaik Czeglédre, nem törődve a szent nappal, zsidó érdekből, személyes boszúból konkolyt hinteni, s a kóser kotyvalékot beadni. A meggyőződésében rendíthetetlen nép azonban felismerte a Judásokat, először távozást parancsolt nekik szóval, s miután nem értették meg a magyar szót, beszélt velök ököllel és bottal, ahogy tolatkodó kortesekkel szokás.

Eddig van a tény. Most persze hogy a zsidó lapok csinálják a nagy Gesehrezet, s Ugron urat véres fejével, Hermány urat záptojásos sörényével, dagadt ábrázatával megteszik... akár nemzeti vértanúnak....

Dulce et decorum pro patria mori! Szent igazság! de mikor a kortest felpofozzák, tarkóján záptojásokat fakasztanak el, amugy özögölődiesen helybe hagyják: ez bizony nem vértanuság, ebben nincs semmi dráma, mert ez az érdekelten kívül mindenkinek mulatságos komédia, miből kedélyes kortes mesét lehetne faragni.

Még csak az sem változtat a dologon, hogy az ültegek immuuus fejeket értek, mert a roszhiszemű vállalkozás nem szobb azzal, hogy előkelő ember cselekszi. sőt ellenkezőleg; de még a bátorság sem teszi a dolgot nemessé, mert — ha a róka beszenetlenkedik a tyuk-óba és a gazda ott éri, bizonyára nem tiszteli bátorságát, hanem ha teheti, leshazza róla a felső kabátot... Végre is a fejbeverés, meg a nyakleves senkinek se tisztesség s aki azt úgy kapta, hogy maga kereste, azt ugyan nem menti meg a gunykazajtól az immunitás sem!.

Egyébiránt nem tudhatja az ember, hátha azok az urak érdemeket szereztek? mert van nagy magyarországon olyan hely is, hol bizonyos ültegeket (t. i. azok elviselését) érdem könyvebe iktatják: a „kühzpani iroda“....

Elképzeljük, Ötvös Károlyt azt hogy fogja el a sárga irigység, ha meggondolja, hogy ő bár sok csunyaságba belekeverte magát a sakterekért, de pofonokat, még is csak eszményeket kapott, holott Hermány ur immár valódi czögölédi természetben kiszolgáltatott ültegek felszenvelésével képes dokumentálni a kühzpani iroda foruma előtt érdemeit.

No hát csak rajta! harcoljanak a saktervédők a kóser érdemekért, jutalomért. A magyar nép pedig ne tévedesse szem elől sem őket sem czéjait, a számadás napján aztán majd számoljon velük, s adjon nekik oly jutalmat és tisztességet, melyet a zsidó érdekért való nemzet ellenes küzdelmükkel, s azzal a szentségtöréssel, hogy a nemzet ünnepét megbecstelítették, megérdemelték.

Mi is megültük Kaposvárott a márczius 15-ikét; ha! Czeglédnek a sakter védők gyászvitzei és botrány hősei sokallották a lelkesedők számát, mi megbotránkyoztunk azon, hogy

a báró atyjának köszönheted atyád életét és fia megkérte tőlem kezdet, én nem tudnám jobbaa meghálálni nemesszivűségét, minthogy téged oda adjalak annál inkább is, mivel e frigy az én megmentőmnek is forró óhajtatásával találkozik.

— Pedig hidd el Pistám, a báró nem Lujzához való, mert ő gyenge, gyáva s egy kissé hajló a kiemelésre. Különben szeretett barátom hajj magamra, beteg szivem nyugalom után sóhaj minduntalan s így mindenki jelenléte fölötté terhes rám nézve!

Elmentem tehát tőle s magára hagytam. De az öreg tábornok lánya is egészen megváltozott; a jókedvű vig lánya, a vidék csalogánya, a mint őt kedélyesen szép hangjárt nevezni szoktuk, komor, lehagolt lett; mindig nagy kertjűkben járkált és egészségére, mely nem a legjobb lábón állott, mióta amaz emlékezetes estén áthült, nem vigyázott semmit. Köhögése mindinkább erősödött s egyszer csak ama megdöbentő hír szórnyalt, hogy a szép Lujza veszélyes beteg; tudóvszében szenved.

Nagy lett az ijedelem a kastélyban, a hírnöves orvosok egymást válták fel a kedves beteg kórágánál; a cselédség halk hangon beszélt, lábujhegyen járkált, hogy szeretett urnőjüket ne zavarják; látogató látogatót ért kik siettek részvétüket kimutatni, csak Ede nem mutatta magát. En is elmentem.

Megható volt a látvány, mely elem tártult. A tágas teremben hóféhr nyoszolán pihent Lujza, az élet csak olykor-olykor csillámlék felbátványt szemében, azokban a búvós szemekben, melyek annyi fényt már megbüvölének, ajka szintelen, arczán halásáppadság omlik el.

A mint meglátott magához inté, — „Hol van Ede? —” kérdezé.

Megvallám őszintén, hogy nem jöhet, miután atya kitiltá. Aztán atyjátját köszöntém, ki lánya ágya mellett ült annak kezét fogván, mig az ágy lábánál az orvos és helységünk ősz lelkesze állottak; a báró pedig az egyik ablakmélyedésben ült arczát kezeibe temetvén.

— „Édes lányom, szólt az atya, mond, mi által szerezhetsz vissza a te drága egészé-

a kaposvári polgárság legnagyobb része már ily szent napon se tud lelkesedni. Minek tulajdonítsuk ezt? Hát elaludt már a lelkesedés Vesta tüze a kaposváriak keblében? vagy az öregek elfelejtették már, s a 36 év óta nevelkedett újabb nemzedék még nem tanulta meg a nap jelentőségét?!

Valóban a Tisza-ára absolutismusa a folytonos igaztalanság, erkölcsi és anyagi nyomás, mely a nép osztályrésze lett, nem csoda, hogy elfásítja a kedélyeket, érzéketlenné, reménytelené teszi a szíveket, ki ő minden nemesebb lendületet, az embert az állat színvonalára süllyeszti, melyben csak az ösztön működik — fússon a kenyér után, mert ami azon túl felebb van, az nem — szolgának, nem Tisza Kálmán magyarjának való.

Márczius 15-ikét ünnepelni nem értek rá a város előkelői és csatlósai; elkeltett menni a 48-as elvű (?) polgármesternek Budapestre a minster képviselőjelöltnek udvarolni, s hogy megbizonyítsa őszinte megjelölését — megcsókolni Tisza Kálmán ruhájának szegélyét, s megkérni illő alázattal, jöne el Kaposvárra s fogadná alázatos hódolatát az egykor joggal büszke polgármesternek, — hű zsidai élén.

Mutantur tempora!... s a ki a sors nehéz kezét nem bírta kitartani, fordít egyet a köpönyegben; még szerencsés, ki hozzá alka mas címet talál: a kaposvári polgármester is talált — a zsidókat. Tisza Kálmán pedig meg van elégedve új szolgáljával; hja! az már ur gustus, hogy a megtérő jobb szeretik asszonyban, szolgában egyaránt. A minster pedig örömben nagy lakomát csinált a megtérő „széközlő fiúnak és társának, kik aztán nagyon meg is örültek, hogy az elvek kerítésének átugrásával oly közel fértek a „kegyelem forrásához“; szavahihető uri embertől hallottuk, hogy mindenki kért egy kis remunerációt; egyik kir. tanácsosságot, másik stypendiumot, a harmadik ingyen helyet a patikás fiának a képzőművészetek akadémiájában és a többi, egyedül egy nem kért állítólág semmi, az öreg Csorba A kegyes minster bőkezű volt ígéréteiben s az udvarlók könnyen felejtették a nagy ut fáradalmát, mely az ellenzéktől a kormány pártig vezet.

Nos hát kaposvári polgárok, nem ér ez többet, mint rég elmúlt 36 esztendő dolog miatt lelkesedni? okos ember a ti polgármestertek, csak szeressétek őt! de vele szeressétek ám a zsidókat is, meg Tisza Kálmánt is, mert e három már ezentul együtt jár!..

H I R E K

— Tisztelet olvasóink engedjék meg hogy sürgetőleg felhívjuk miszerint a hátralékos díjakat beküldeni sziveskedjenek. Nekünk is kötelezettségeink vannak melyeknek, kívánatos teljesítéséhez szükséges hogy t. előfizetőink bennünket szives jó akaratukkal támogassanak, midőn tehát a hátralékosokat a hátralékok beküldésére üljok kérjük, egy uttal azokhoz is fordulunk kiknek előfizetése e hó végével lejár hogy az előfizetést megújítani s lapunkat bará-

gedet? Mond meg szivem gyermeke, miáltal enyhíthetném győtrő fájdalmidat?!

— „Jó atyám én igen szeretem Edét, mondá bágyadtan a kedves szenvedő, engedő őt idehivatnom betegágyamhoz; ugy is tilalmadtartja e háztól távol, s bidd meg leányod könyvebűlni fog, végzé be szavait a boldogság futó mosolyával halvány arczán.

E közben távozni akartam, de Lujza kérésére ott maradtam és egy széken foglaltam helyet.

— „Gyélny Edé, édes lányom! S mit akarsz vele?!”

„Felesége óhajtok lenni!“ — mondá háttározottan.

Bármennyire óhajta is De Crinis lányának a báróval frigyét, mégis egyetlen gyermekét még jobban szeretete és kimenéven, kiadá a parancsot, hogy Gélyny Edéért menjenek.

Minhogy fél óra múlva hangos szavak valának hallhatók a beteg felemelkedék ágyában és szemében az ismerős hangok hallatára szokatlan fény kezdé derengeni.

— „Ó az!... suttogá és vissza hanyatlott, miközben öldöklő köhögése ismételve annyira elfogá, hogy eljárt.

Nyílik az ajtó, az öreg tábornok Edét vezeti Lujzát ágyához.

— „Lujzám! kiált az ifju velőtrázó hangon; ébredj, én vagyok itt; én, kit oly forrón szerettek; ébredj, ismerj meg... őh! mert különben elhagy az a kis eszem is, a mit a jó Isten szápalomból még meghagytott forró azyamban!

Es leborult az ágy mellé, megfogta kedvese alácsüngő kezét, csókjó özönével boritá és könyveivel áztatá... Lujza végre az orvos segélyével feleszmélt és kimondhatatlan édes tekintettel vetett az ifjura; annak kezét szívére szorítá s elbaló hangon kérdezte:

— „Szeretsz-e Edém?!”

— „Ne kérdend ezt Lujzám, hanem csókojj meg, hadd szívjam vészes betegségedet magamba, hadd hajjak meg én csak te... őh csak te élj!”

— „Édem! ha szeretsz csillapodjál az én életem ugysis már csak pillanatokra terjed, ér-

taik, ism sziveskedj

— Farka f. hó 20-án kisasszonyt nyát. Legy

— Nagy f. hó 16-án ismerő is t

— A K emlitést tet véd ur végt vagyonát e hagyomány gymány hoztuk azo hogy a nem végrendelet meghiúsult. rassy Ferenc vére Konrad telve testvér hogy a nagy let semmi örökségbe egyszerűen felcsérélhet a végrendelet gát a város rendellező d csak azt kéri netán tul él latos példát és nemesebb közül mely szentelt arr jon, dolgoz azért, hogy adjon módo nyomorában hoz neki jó zés teljes azonban let mes vóga ká sát, meg őt, mint tő ja a törvén adja az egé tőja, melyé vnyesüljön. világban, m és bálumlat ény jól esé mei elől a s legyen ismer a város a h vér iránt, s maga maga egy emlékek nevezésével szerény ado hálája le is szeszarlott vány forintó nélkülözhet polgári oklé gét oadaatá jon nem ér

zem, hogy kézen vagy ki mindenki hagynám, s tenném me

Ugy-e at beleegyezél Tarródy ur lenni. Bocsnem lehet.

A tábornok használna j lenni; szem fogá lánya mosolyollal tét. Az ősz párt megés Lujzát a lekemény né vs után m beszélt férjé

— „Édes a két szom cziprust; te lom ne epe után ismét és tápláld ledben.“

Többet nem ham elnémi

Mindnka szép szemet tag. Keblén egyik keze godott. Cse csak a fali lelkipásztor teg felett a

Lujza minden szeg még egyse

— „Aty tek . . . . zusom . . .

taik, ismerőseik körében terjeszteni sziveskedjenek.

Farkas Gyula Szigetvári szolgabíró segéd f. hó 20-án vezette oltárhoz Koharits Mariska kisasszonyt, Koharits Ferencz ur bájos leányát. Legyen állandó boldogság frigyükön!

Nagy Istvánné. szül. Viza Terézia urhölgy f. hó 16-án meghalt. Nagy számú rokonsága ismerői is tisztelői fájjalják elhunytát.

A Konrássy ügy. A mult számunkban említett tettünk néhai Konrássy Ferencz ügyvéd ur végrendeletéről, melyben 30—35 frnyi vagyonát a város szegény alapjának javára hagyományozta. Meltattuk ugyanakkor a hagyomány nagy jelentőségét és egyuttal felhívtuk azon megdöbbentő értesülésünket is, hogy a nemes végrendelet vég akarata a végrendelet okmány hiányos kiállítás miatt megfosztotta. — Ujabbán értesülünk, hogy Konrássy Ferencz egyetlen törvényes örököse, testvére Konrássy József ur, budapesti lakos tisztelve testvére nemes intencióit, daczára annak, hogy a nagy vagyon képviselő, őt a végrendelet semmisségé folytán kizárólag megillető örökségbe — a szegénységéből a gazdaságba — egyszerűen behatárolta, s mai nyomorját felcsérélhette volna egy kifogástalan válással a végrendelet érvényét elismerte, örökségi jogát a városra átruházta, s megelégedett a végrendelet által neki hagyott 45 frttal s még csak azt kérte, hogy halála után adjon a város 2000 frt. Bámulatos példája korunkban az önmegtartózkodás és nemeslelkűségnek! Vajon a két Konrássy közül melyik volt nagyobb? az-e, ki életet szentelt arra, hogy gyűjtőn, nélkülözés, izzad, dolgozzék, tőrjön gúnyt, sőt lenézzék, csak azért, hogy halála után vagyonával városának adjon módot, melylyel a szegények szeméből a nyomor könyeit törölhessék, — vagy az, ki nyomorában a véletlen szerencse megkeres, hoz neki jöletet, sőt gazdaságot, mely nélkülözés teljes állapotában élje Eldorádót tár: ő azonban lemond minderről, hogy testvére nemes végakarát tisztelje. Oda adja a gazdaságot, megmarad szegénységében akkor, midőn őt, mint törvényes örökösét támogatja, biztosítja a törvény és a közönség igazság érzete. Oda adja az egész vagyon, hogy a meghalt intenciója, melyet a tudatlanság megfosztott, érvényesüljön. Példátlan nemeslelkűség a mai világban, mely talán még a hír köztiszelettel és bámulat elégtételével se követeli, hanem anemes tény jól eső érzésével elrejtőzik a világ szemé elől a szegénység átláthatlan ködébe, hogy legyen ismeretlen tette is maga és örökre. De a város a hála kötelezve van mindkét testvér iránt, a meghalt a hagyományt állított maga magának emléket, a város legfellegbb egy emlékkő állításával, egy utca, köztér elnevezésével állandósíthatja az emléket; de a szerény adományozó még él, ki iránt a város hála le is róható. A gazdag zsidó, a özszezsarolt millióiból közcélra ad néhány hitvány forintot, olyant, melyneknyánt könnyen nélkülözheti, kap rendjelet, nemességét, diszpolgári oklevelet, Konrássy minden örökséget odaadta s maradt szegény sorsában: vajon nem érdemli-e, hogy a város diszpolgára

legyen, mely őt érdeménél, nemeslelkűségénél fogva megilleti. Videant consules! Midőnterestülünk Konrássy József ur nagy lelkűségéről, nagyon kellemetlenül érintett bennünket a Pesti Napló, s utánna az összes fővárosi hírlapok által hozott azon közlemény, hogy a „Konrássy hagyatékának a város részére való megszerzése, Vörös János városi ügyész ur gyors és tapintatos eljárásának érdeme.“ Nem szeretünk személyes dolgokat tárgyalni, s szivesen hallgattunk volna a végrendelet kiállításának odiosus ügyéről is, de a köztisztesség érzet nevében nem engedhetjük azt, hogy valaki magának a „könyomatoss zsidók“ olesó utján érdemeket hirdessen a közvélemény előtt, melyek őt nem illetik, nem is illehetik. Sem és juttatott tudjuk, hogy az érdem egyedül és kizárólag Konrássy József ur, ki az adományt, illetve a végrendelet intézkedéseibe való beegyezését, önkényt adta, anélkül, hogy a hirdetés „gyors és tapintatos“ eljárásra szükség lett volna, s az által bárki magának érdemeket vindicalhatna; Konrássy ur érdeméből levonni, azt kibebbiteni nem engedhetjük. De a város, mint erkölcsi testület is csak tiszta adományt fogadhat el, az adományozó vagy a bíró kezéből: nem lehet, nem szabad feltenni, hogy a város azt másként, talán furfang és ravaszág folytán nyerte volna. Egyébiránt Vörös János urral szemben — ki ügyvéd és városi ügyész létre a végrendeletköl kelleiként sem ismerte, ki mikor a várost érdeklő nagy vagyon felől irt okmányt, még a törvényt is restellelte elolvasni — furfangról, de csak tapintatról is beszélni nevetéses.

A somogyemei tanító-egylet tek. válszalmányát tisztelettel utalom a „Népis. Tanügy“-ben már megjelent, valamint a „Népis. Szemle“-ben megjelent válaszmra. Szőke Sándor.

Választási mozgalmak megnyekben heves izgalmat okoznak ideig. A kaposvári kerületben a kormánypárt tervez, — tanácskozik 23-án bizottsága ismét gyűlést tart: — megvagyunk azonban győzödvé, hogy majd pártunk végez, s daczára a bankettek, daczára a kovácsmühelyeknek Széchenyi Pál kap majd vagy nyolczszáz szavazatot ha nagyon jól megy. Hanem hát köztudomásulag e kerületben nyolczszáz szavazat kissé kevés. Pártunk jelöltje ki lesz? kora volna még elárulni, miért ne tehetnénk mi most azt, mely ellenfeleink tettek a mult választáskor. Lengyelentibba Gáspár Lajos utazgat, önmaga hírellyel hogy már tizenhat falut bejárt; az igaz, sehova se hívták, hanem hát a nótá szerint: Maga mondja a legénynek, adjon Isten emgem kendnek. — Furcsa biz ez, de hát a Sakter dívat így hozza magával. A többi kerület teljesen várakozóban van. A fővárosi lapok hoznak ugyan czifrábról czifrábról híreket, de ezek minden alapot nélkülöznek. A csurgói kerület mérsékelt ellenzéki pártjának tödöttsége tegnap kérte fel Somssich Pál urat a jelöltsége elfogadására; Somssich Pál a küldöttségnek oda nyilatkozott, hogy egészségi állapotánál fogva nem hajlandó a jelöltséget elfogadni különösen a mai viszonyok közt, midőn az ellenzék a Tisza kormány és pártja ellen bár legjobb igyekezetű, de mégis meddő harcokat folytat, megígérte egyébiránt a küldött:

se... tek... „És lelkét Teremtőjének visszaadván örökre elszenderült... Tehát elszállt s lélek... a szerető szív dobogása megszűnt... a ragyogó szemek tehát örökre elhomályosodtak... az a mosolygó beszédese ajk örökké megnémult... Eltávozott a lélek csak törekeny hűvélét hagyván itt nekünk.

Isten veled szép virág! nyugodj békével, áldás hamvaidra. Ede, midőn látta, hogy neje meghalt, felkiáltott és életlenül hullott a tetem mellé. Lujza zsemeit pedig a helység lelkése fogá be. Atyja, a kemény harcos ott állt az ágy fejénél, szemében nem csillantott köny, de azért igen szenvedett, de azért fájdalom óriási volt. Midőn Ede hosszú idő mulva feleszmélt, ráborult neje hült tetemére és keservesen zokogott sokáig... igen sokáig.

Eljött a temetés napja... fény nélküli volt az, mint a megboldogult óhajta. A koporsó kint az udvaron, benne a szép halott, mintha élne és csak aludnék. A zord halál nem torzítja el az arcot. Feje körül myrtus koszoru volt elhelyezve, két oldalról pedig babér koszoru nyugodott. Lujza atyja, a báró, azonkívül ismerői és tisztelői koszoruja, melyet a kegyelet fűzött a szép halott számára, egy emelvényen voltak elhelyezve, Szébbnél szebbek halmozódtak egymásra, de különösen kiűnt atyjáé és a báróé. Hát férjéé, kérditek? annak nincs.

Megkezdődött a megható szertartás... minnek irjam le? Ugyis mindenki tudja azt. Elhangzott az utolsó búcsuszó is... a koporsó födelét már már rá tették Lujza kihült tetemére, hogy azt örökre elföldje... midőn a nép között mozgás támadt... egy férfi, az ifju férj tör elő és megáll a koporsónál jobb kezében egy egyszerű ibolya és nefelejt csokorral, mert ezek nejének kedvenc virágai valának. Alig ismertem Ede-re; a szép egészséges arc olyan halvány, mint nejeé; ábrándos kék szemei becsesetten hevernek üregeikben; haja kuszáltan lóg homlokára; ajka szintelen és remegő;

szegnek, hogy ápril hó folytán még meglátogattja a csurgói kerületet, s nézeteit elfogja mondani.

Jó példát adott Bogay Imre diósi birtokos és ráksi püspöki javak bérlője azoknak a polgároknak, kik közönnel nézik, hogyan kaparit el a zsidó minden hasnot a gyámoltalan magyar polgár elül. Ráksiban ugyanis egy polgári telek haszonbérletét árverezték, mely árvek tulajdonai, az árverésre összeröföntek a vidék jebesuai, mint a hollók a a dögre, s már megegyeztek maguk között abban, hogy a birtokot potom árért kivesszik haszonbérbe és annak után valami tollas fölporost beplántálnak Ráksiba. A ráksi nép tanácsalánul, busan nézte a dolgot s a zsidók ellen nem mert licitálni; a véletlen szerencse hozta oda Bogay Imre urat, ki gazdaságából tért haza, még legjobbkor s nem sokat tétovázott, hanem átlátva a sakterek terveit, azonnal kezdett árverezni s a birtokot kibérelte. Bogay Imre az ezen ténye által, érdemes lett az árvek hálijára, kik birtokukba szakértő és becületes bérlőt, tisztességes haszonbért nyertek, de egyuttal kalapot emelhet élte minden tisztességes magyar ember, főleg a közvetlen érdekeltek ráksiak, hogy egy községet megmentett a fészket rakni szándékoló vérszopó zsidó háttól is.

Akaposvári loárverés. Az évenként tartani szokott lovásár és loárverés ismét nagy élénkséget idézett elő városunkban; már hetek óta foly a munka Makfalvay ur irodájában, hol a bejelentett lovakról felvett katalogust állították össze; hol egyik, hol másik érdekelte ur ember már hetekkel ez előtt meg-meg jelent Kaposvárot, s a fiatal gentry nemzedék sport divatja kivált a közönséges balandók, lateinerek kozmopolita toletjei közül. Ma pedig az árverés napján a gazdák, idegenek kereskedők, lökedvelők, szakértők, szakértést afektálók speciális alakjai sürögnek, forognak, robnognak. Járnak kelnek köztünk, oly különös élénkséget és szint adva az utcáknak, minőt se országos vásár se megyei gyűlés nem ad. Pompás négyes fogatok, disz kosik, hintók, sandlaurek papipák, vezetékek egymást érik, a szem alig telik el egy remek fogat bámulásával, már előtte robot a másik. Uri vásár ez, melynek más a formája, mint a közönséges vásáré, hol a föld népe árulja selejtesebb állatait, szerzi meg szerény szükségletének tárgyait. Meg a zsidó is más itt, s a löcsiszár cigány csak néző a kerítésen kívül. Az urak lovait más zsidó veszi meg, külföldi, vagy belföldi ugyan de olyan ki már csak nemes uri vérről él, lö is nemes kell neki. Ezek az uri zsidók már szinte urat mutatnak, gavallérok kívül, de azért zsidók ám belül; szóval előkelő zsidók, kik a többinél magasabb polczra méltók. Az idén a lovásárnak a kellemes meleg idő is kedvez, minek folytán a vásárosokon kívül temédek a néző közönség is kik között a sok szép kaposvári menyecske és leány — a néző közönségnek nem éppen legkevésbé érdeklődő képezi. Az árverező bizottság pedig mindent megtett, hogy ezen jó lendületet vett, s valóban fontos gazdasági mozgalomnak szám, a loányag megválasztása, a vásár hitele, látogatottsága tekintetében helyes és hasznos szolgáltatokat tegyen; a lovásárterén az ideiglenes restaura-

járása ingadozó... Mivé lett e férfiu...? mivé tévé őt óriási fájdalom...? A nép között általában volt a megindulás, sirtunk a férfiu, kit szenvedése ennyire megtört. A csokrot neje kihűlt szive fölé helyezé, és ráborult a kedves halottra, csókolta a jéghideg ajkakat hosszasan, hosszasan, végre is erőszakkal kellett elvezetni onnét. Midőn a koporsóra reárették fedelét és megzendült az utolsó búcsuének a hívó nép ajkán, borzasztó sikoly szakította félbe azt, melyet vad kacaj követett. Ede volt az, megörült, nem tudván elviselni óriási ve-zteségét. Lujzát eltemették, sírját azóta már régen benőtte a fü, egyszerű fejján már alig lehet elolvasni a feliratot, mely csak e néhány szóból áll:

„Itt nyugszik De Crinis Lujza férj. Geléry Edéné. Élt 19 tavaszt. Nyugodjék békében.“

Ede csak nem gyógyult meg, pedig az öreg tábornok, ki őt lánya elhunytá után fiának fogadta, mindent elkövetett, hogy egészségét visszanyerje. Némileg sikerült is, de megmaradt azon rögeszméje, hogy neje mindig beszél vele, valahányszor sírját meglátogatja. Ezt pedig minden nap megteszi, bár mily idő legyen is, ott szerelmes szavakat suttog a kedves nyugvónk, vagy imádkozik.

Nem fogja már sokáig vinni, akór megfogja őt ölni, de reá nézve a halál kívánatos, mert legalább megszűnik szenvedni. Eddig tartott nagybátyám elbeszélése. Kevés mondani valóm van még hátra. Néhány nap mulva eltávoztam a fővárosba tanulmányaim folytatása végett és már a dolgot felejtjen kezdém, midőn egy lapban a gyászrovatot szemembe ötlött és olvasám:

„Cserháti De Crinis József nyug. tábornok szomorodott szivvel jelenti vejenek Geléry Edénének élte 40-ik évében a holtak szentségének lélekemelő felvétele után 18... elhunytát. Az örök világozság fényeskedjék neki, Áldás emlékének!“

tió és bizottsági irodán kívül egy tágas és csinos istállót építtetett, a vendégek kényelmére lakásokat, lovaiknak istállókat rendelt, a mellett egy valóban nagy munkát vállalt a különféle nyomtatványok és levelezésekkel. A loárverésre vonatkozó nyomtatványok oly tömeget képviselnek, hogy Hagelman ur nyomdászai kénytelenek voltak rajta megfeszített szorgalommal egész a kimerülésig éjjel nappal dolgozni. A munkából az oroszlanrészt Makfalvay ur vállalta magára: övé tehát az érdem oroszlan része is. A loárverés eszméje pedig Somssich Andor uré, ki, mint tudjuk a kiállítás munkájában igen lelkiismeretes osztozott Makfalvay urral. A tegnapi löbementűs már a mai nap sikerére bő reményt előlegezett, mert a mult évekhöz képest a bemutatott lovak számban és minőségben is előnyben vannak. Futólag tekintettük meg a felvonulást, azért ehelyütt csak néhány szép fogat és lórol teszünk említést. Legelsők az idén is Gróf Schomssich Imre lovai, elsők között vannak a Szécsényiek, Kundok, Jankovichok, Dörék fogatai, paripái. Döré Lajos sebes ügetője, közbámulatot ébreszt. Nagyon szépek Somssich Andor, Vermes, Talián Andor négyes fogataik és Gróf Lodron telivér paripái. Polgár emberek is szép lovakat hoztak vásárra. A vásár eredményéről részletes tudósítást hoz lapunk jövő száma.

Gazdagodás útja. A hivatalos lap tudósítás ekként szól: Neuberger Miksa és N. Lipót borkereskedő cég ellen a csőd elrendeltetett. A zsidó vagyonszerzés egyik legg, akrabban igénybe vett eszköze a vagyon bukás, a csőd.

Tisztelettel felkérjük elvtársainkat s lapunk barátait, hogy az események különösen pedig a választási mozgalmakról bennünket értesíteni sziveskedjenek, szükséges ez annál inkább is, hogy biztos értesülést nyervén, közzétöl huzhatjuk, azok számadását, kik a választókat megteveszteti: s a zavarosban halászai óhajtanának

Országgyűlés. Jó, hogy az országgyűlés utolsó ülészaka is végéhez közelg, mert a magyar ember erős természete daczára is megcsömörölnék azok, a miket az ország nagy színházában eljátszanak. Ugron Gábornak czeplédiék ökölle adták ki a kortes díjat, beadja panaszát az országgyűlésnek, ennek folytán az életben kifogástalan tisztességi emberek kölcsönösen mezhazudtolják egymást. Horánszky Nándor 14 frtot tesz le a ház asztalára; mint oly pénzt, mellyel egy kortes bíró az ellenpárt megkísérlett. Nem a bíróról tess panasz egyik sem hol orvoslást nem csak várhat, hanem követhetne is, hanem panaszolódik az országgyűlésnek, a hol nem várhat segítséget s botrányt botrányra halmoz. De közben aztán komoly dolgok is fordulnak elő, milyen a Tisza szabályozás kérdése, ezt aztán meg is tárgyalják, azon tudatban, hogyha Isten úgy akarja hát majd a Tisza átja ismét csak elborítja az alföldet ismét elsoipri a városokat ép ugy mintha törvényt sem hoztak volna, mert hát a mindenható akaratának ember, hogy vethetne gátot! Valóban jó urak ideje, nagy ideje hogy szétmenjenek.

VIDÉKRŐL.

Tek. Szerkesztő ur! Ajka, március 17. 1884 Nálunk egypár hét óta a keresztény polgárok ilyenképpen énekelnek:

„Győzedelmi öröm ének! Zengjen kegyes keresztények! Nincs már a zsidónak hatalma Elhnyeltetett diadalma.“

S hogy miért éneklük, azt is elmondom. A legközelebbi számban megjelent levelemben említettem, hogy Ajkán »Ajka vidéki fogyasztási szövetkezet« czimmel egylet van alakulóban. S a mi eddig ige volt, az testé lön, mert az egylet 130—40 taggal, illetőleg részvényvel csakugyan megalakult.

A »Deveser vidéki gazda kör« az ügy keresztül vitelére tek. Ree Jenő, Granarics N. és Vincze Károly földbirtokos urakat bízta meg. Es ök az előtátelektől meg nem rettenve, de sőt inkább megbízatásuknak megfelelő megteremtették sok fáradság után azt az egyletet, melynek tagjai áldást nemcsak feredozásukra.

Aláírási iv küldetett szét, s gyűlés hirdetetett, s a fogyasztási szövetkezet eszméje meg lön pendivé. A szó viszhangra talált. A minden jóra fogékony ajkai nép sietett a részvényesek közé nevet aláírni, s nem kellett több egy szombat reggelnél, hogy a minimumot kitévő szám — száz — megvolt haladva.

De ne csudáljuk! Hisz tudják ök — a nép — hogy mióta csalatlattanak; érzik, hogy ezen intézmény rájuk nézve Isten áldás. Isten áldás, mert nem kell zsidóhoz menni, ki eddig nádályként szivta vértüket.

Az egylet ideiglenes vezetőket is választott. Elnök: Tek. Ree Jenő [ur; jegyző Bedenics Antal ur; a bevásárlandó czikkekre megrende-lője és kiadója pedig, mint én tudom, tek. Trexler Gyula gyógyszerész ur.

No lássa tek. Szerkesztő ur! nálunk fogyasztási szövetkezet alakult! En hiszem, hogy az elismerés pálmáját megérdemli a minden jó és nemesért törekvő község.

Hírként irhatom, hogy tegnap előtt — a közeli Bodorfa községben — cauf nevén Siket

zem, hogy nálam hasztalan minden erőlködés, készen vagyok a nagyutra, kibékülve Istennel, ki mindenkivel. S mégis, mielőtt e földet elhagynám, szeretném, ha mint a te szerető nőd tenném meg a nagy utat...

Ugy-e atyám! folytatá kis szűnet mulva beleegyezel haladokló lányod ez utolsó kérésébe? Tarródy ur és a báró lesznek szivesek tanuim lenni. Bocssásson meg báró ur, hogy az öné nem lehettem, de a szívek panancsolni nem lehet.

A tábornok nem tudott fájdalomtól szólni, hasztalan iparkodott a katonai névnek megfelelni; szeméi könyekkel voltak tele: megfogá lánya kezét és az az ifjűbe tévé. Elhaló mosolygón közzöné meg Lujza atyja eme tettet. Az ősz lelkipásztor előlépett és az ifju párt megesketteté.

Lujzát a sok beszéd és ez utóbbi szent cselekmény nagyon elgyöngíték de kis megnyugvás után majdnem megszakítás nélkül sokáig beszélt férjével.

„Édes férjem, ha meghaltam temetess oda a két szomorú fűz mellé és iltess sírhalmomra cziprust; temetésem egyszerű legyen. Halálom ne epepszzen, gondold meg, hogy az élet után ismét egyesülünk. Gondold meg ezt és tápláld a viszontlátás édes reményét kebledben.“

Többet nem szólhatott, újabb köhögés roham elnémítá ajkait...

Mindinkább közeledett a válás pillanatához, szép szeméi már is tulvilági fényben ragyogtag. Keblén a megváltó keresztje diszlett; egyik keze atyjáéban, a másik férjéében nyugodott. Csend, komor csend volt a teremben, csak a fali óra egyhangu ketyegése és az ősz lelkipásztor imája hallatszott, ki a kedves beteg felett a haladokló imáját mondá...

Lujza mégegyszer felemelkedik ágyában minden segítség nélkül, a kedves beszédese ajk még egyszer hallatja magát:

»Atyám... Edém... Isten veletek... férjem... szeret... Ó Jézusom... Szűz Anyám... se... git...«

Pali nevű zsidó, megunván rongyát szedni c hitvány és komisz világban...

Közlegünk mellett a kőfejtőnél is történt szerencsétlenség. Ugyanis a kőfejtést, e keserves munkát, nálunk olasz munkások végzik.

A képviselő választási mozgalmak még itt nem mutatkoznak. Majd annak idején, valamint arról, ugy másról is — ha megengedi t. Szerkesztő ur — értesíteni fogom.

Most Isten velünk! Kész szolgája

Kiss Pál János ref. tántó.

Esztónvidék, március 14. 1884.

Tekintetes Szerkesztő ur;

Elérkezett az idő, midőn pártunknak mozgani kellene, a kormánypartiak már is sugdosnak, beszélgetnek, ámbátor győzelemre nem is gondolhatnak;

Erre már aztán azt mondom, hogy ebből baj lesz, nem nekünk ugyan, sem Szalay Imre képviselőknök, hanem Gáspár Lajos urnak magának, ki tanulhatna annyit a cselezdiki példájából, hogy a zsidó a magyarnak nem kell, meg hogy a nép haragját nem jó a környék híntésével felbreszteni.

Mi a mostani képviselőnkkel megvagyunk elégedve, az elvünk nem változott, leszünk ez után is függetlenségi pártiak és antisemiták, meggyőződésünket senki kedvéért, vagy pénzért oda sem adjuk.

Ezekért volna jó, ha képviselőnk meg adná a jelt a sorakozásra, mikor a nép maga is nyilatkozhatna oly világosan és határozottan, hogy azt megérthetnék azok is, kik a népet a zsidók révén félrevezetni akarják, minélfogva hisszük, hogy megszabadulnánk a sakter párti tolokodóktól, s ha lesz kormánypárti jelölt, a választás küzdelmébe egységes erővel és lelkesedéssel vihesük a függetlenségi antisemita párt lobogóját.

Örömmel értesitem a tek. Szerkesztő urat arról is, hogy a nép ezidén még nagyobb lelkesedéssel áll a függetlenségi zászló alatt, mint valaha, pedig már sok választási küzdelemben vettem részt a lengyeltől ki kerültem, mert az antisemitizmus az az orvosság, mi a nép saját sebeit legjobban gyógyítja.

Ezeket pedig erre igen fontos okaik vannak melyek folytán végre belátták, hogy a kormány párt kárhözvont politikája a népet romlásra viszi.

A napokban kaptuk meg ugyanis a kataszteri munkálatok alapján kivetett új adózásról való értesítéseket, s most látjuk csak, hogy mennyire megcsaltak bennünket a kormánypart kortesei, kik eddig a katasztert mindig a kormány érdemül hozták fel, azt állítván, hogy az által az adózás igazságos és egyarányos lesz: ez az igazság abból áll, hogy eddigi adónk sok helyen kétszeresre, más helyeken háromnegyedel emeltetett, ugyanarra, hogy némely gazda saját birtokát a kincstártól árendába bírja.

Bizony keservesen győzhetnek meg azok a polgárok, kik birkacánkért, pár liter borért vagy pár forintért eladták szavazataikat a kormánypártnak, hogy most a szavazat árára kicsoda uzsorás kamatokat kénytelenek fizetni.

Maga kárán tanul a magyar; csak egyszer már hát meg is tanulná azt, hogy a kik a szavazatot úgy veszik késpéznért, azok jól nem akarhatnak. Az adóemelés elég keserű tanulság, adja Isten, hogy a nép amit vele vagyonában vesz, kárpótolja hasznos tapasztalással, melyet Haza a érdekében használjon fel.

Az író penzája.

Irodalom és művészet.

Hiteles zsidó káté. Zimány Ignácztól, a bölcseszeti és természettudományi történelem oklev. tanára, székesfehérvári egyházmegye szentszéki ünöke s török-bálinti plébánosától, a jeles antiszemita vezérfigyelő, egy könyv jelent meg a fenti címen. A mű, mely 33 nagy nyolcadrészt íven 518 oldalra terjed s ötödik Laptulajdonos és kiadó SZALAY IMRE

könyvet képezi szerző „Ébresztő hangok” cím alatt időszakonként megjelenő vallásérkölcsei és tudományos műveinek egyik legkitűnőbbike az e nemben eddig megjelent irodalmi termékeknek, s tájékozást nyújt ama titokzatos labirintusban, melyben a zsidó-vallás mysteriumai rejtőznek. Ily részletesen a zsidó-vallás még soha sem volt ismertetve és taglalva, s egyetlen könyv, sines, mely, felhasználva a régebb, újabb és legújabb kutatókat, ennyire világos vetne a zsidó-vallás veszedelmes elveire. A bevezetésben szerző azon állításával beigazolásával foglalkozik, mely szerint „a zsidóságot nem nemzet hanem vallási sajtászági képesítik arra, hogy más nemzetek közé befurakodjék”, s fejtegetésével fonálán azon következtetésre jut (19. l.) hogy a zsidóságot a maga vajmi sok tekintetben képtelen hitelvéből, a maga szégyenteljes, elvetemült erkölcsi elveiből, a melyekhez feltétlenül s mereven ragaszkodik, elvonni, valamint eddig nem sikerült, úgy ezental sem fog soha sikerülni. Szóval szerző ellenállásának vallja magát Dühringnek e k elvtársának s azon nézetben van, hogy a zsidóságot nem faji jellege, hanem hitelvei teszik veszélyessé. Ez igen érdekes fejtegetések után az első fejezet a talmdzsidó hitágazatait tárgyalja. E fejezet elénk tárja a talmd borzalmas vad fanatizmusról s engesztelhetetlen gyűlöletről tanuszkodó számos cikkelyeit. Eg felé áll az ember hajszála. Midőn a nem zsidók ellen dühöng, az Údvizítőt káromló idézeteket olvassa. A második fejezet a talmdzsidó imáit s a zsidó átkozódásokat tartalmazza. Az előzmények után el lehet képzelni, hogy milyen imák lehetnek ezek a különböző alkalmakra előírt szerző által szószertint költött imák. E fejezet egyszersmind részletes történelmi fejtegetést tartalmaz a zsidók elterjedéséről, különböző népekhez való viszonyokról s némely nagy státus férfiaknak a zsidókról való véleményéről. Ez utóbbiak sorában különösen figyelemre méltó Kaut, Fichte, Herder, Klüber, Soppenhauer és Metternich véleménye a zsidókról. A harmadik fejezet a talmdzsidó vallásos szertartásairól, véres áldazatairól szól. E fejezetben tömördek rituális gyilkosság van felsorolva, több esetben a megindított per folyamata részletesen leírva. A hosszú szöveget a tiszta-észlelő per rekeszti be, melynek lényegesebb periratai egész terjedelemben közölve vannak. Röviden összegezte ezek képezik a nagy mű tartalmát, melyben mindazok, kik az antisemitizmusnak a zsidó vallást illető álláspontjára nézve tájékozást óhajtanak szerzeni, bő és részletes adatokra lelnek. A könyv Szomssich Pál orsz. képviselőnek van ajánlva „megszivlelésül”. Óhajtjuk, hogy e kiváló becsei s tudományos értékű munka, melynek kiállítása nagy anyagi áldozatot igényel, hova hamarabb elterjedjen s szolgáljon felvilágosításra a sötétben tévelygőknek. Különösen a keresztények szolgálatára álló közkönyvtárak egyikéből sem lenne szabad e műnek hiányoznia. Ára a kötetnek két forint. Megrendelhető a „Budapesti Néplap” kiadóhivatalában, Budapest (Eszterházy-utca 12. sz.), valamint a szerzőnél s könyvtáruai uton is. B. N.

KÜLÖNFÉLÉK.

A világ postája. Mint olvasóink bizonyára tudják, fölgömbünk összes művelt nemzetei a postaforgalom egyöntettségé s szabályozása céljából „nemzetközi postaezgyesületet” alkottak. Ezen egyesület 46 államot foglal magában, 801,029,000 lakossal s területén 114,314 postahivatal s 243,457 levegyűjtő szekrény számláltaik. A postahivataloknál alkalmazottak száma 387,695 egyén. Az 1883. évben 9812 millió szállítmány adatott fel továbbításra. A nemzetközi postaezgyesületnek nem tagjai ez időszerint még Khina, Annam és Siam királyságok Ázsiából; Bolivia, Amerikából. Afrika legjobban el van maradv, mert ennek csakis partvidéki lakosai tartoznak az egyesület körébe. Nem sok időre a föld minden országa bevonatik ide s néhány krajczárért a föld minden tájéka felé közeledhetünk levél vagy egyéb postai szállítmány képeben.

Mennyi ügyvéd van Németországban. A németbirodalomban, mely Austria-Magyarországot népeség tekintetében 7 millió lakossal mulja felül, — legutóbbi hivatalos kimutatás szerint 4342 ügyvéd van s a legutolsó 3 év alatt az ügyvédek száma csak 199-el szaporodott. 10,411 lakosra esik együgyvéd. Másodfoku bíróságnál képviselőre jogosítva van 717 ügyvéd; a törvényszékekénél 3684 járásbírósgoknál 430. Hazánkban, — jöllehet Magyarország Németországnál kisebb- jőval nagyobb az ügyvédek száma s szaporodása főként azóta állott be, mióta az ország „bölcsei” az emancipációs törvénnyel a zsidóság invasióját boldoglatan házáukra zudították. Ma már minden második ügyvéd zsidó s elgondolni is rettenetes, hogy a fővárosban 300-nál több zsidó prókátor igyekszik csuffá tenni a — justitiát.

KÖZGAZDASÁG.

A nagy-atádi takarékpénztár részvényirt saság XI. évi zárszámadása küldetett be hozzánk, e szerint: Az összes forgalom 1098125 frt 58 kr. A mult évi tiszta nyeresemény 5716 frt 52 krt. A társaság activ vagyona pedig 40,502 frt 68 krt tesz ki. A társulat a mult év végén 282533 frt betétli rendelkezett.

Kaposvári piaci árak.

Table with 2 columns: Item and Price. Items include Buza, Rozs, Kukoricza, Árpa, Zab, Hajdina, Métermázsként.

Szerkesztői üzenetek.

Igal. Rövid s tisztességes hangon irt nyilatkozatnak szivesen adunk helyet. Tessék tehát ilyet küldeni. N. I. a d. Legközelebb kimerítőben felelünk. N. I. Ha lehet jövő számunk hozzá. . . . s. A február 15-iki levél kellő időben nem közölthetvén sajnálatunkra idejét multa; kérjük mielőbb szives tudósítását. K. V. Sokat hallottunk már zsidó szemtelenségéről, de melyről Ön emlékszik ritkítja pártját, reméljük

azonban hogy a beszédnek hitel senki sem ad, — nem hat év de egyáltalán semmi idő e tette sem szükség. Az úgynek utána nézünk.

Szerkesztésért felelős:

Szalay Károly.

BEKÜLDETETT: Nyilatkozat.

Psik Gyula ur e hó 16-án Slavoniába utazott; több együtt jelen volt tanuk előtt megkért engem, hogy a közte és Both Menyhért ur között fenforgott, s Both ur által illette kívánságára előbb a hirdapokban felmegegett több becsületbírósg elé vitt ügyben felmerülhet, s halasztást nem tűrő mindazon intézkedéseket tegyem meg, melyek az ő személyét kötelezőleg illetik.

Both Menyhért ur a »Somogy« ezidei 12-ik számában a fent érintett ügyben közzé tesz egy nyilatkozatot, melyben következtet írja: »Kívánatomra ez ügyben összehívott bírósg mely Psik ur segédei által felkért Szalay Károly és Gruber János, én részemről pedig Tercsányszky és Miller százados urakból állot, eljárásomat Psik urral szemben ugyan a saját terén, mint a magán életben teljesen correctnek ítélte.«

Ezzel szemben kötelességemmé vált kijelenteni, hogy a becsületbírósg egyik arra hivatott tagja, Tek. Szalay Károly ur nekem, mint Psik Gyula megbízottjának a határozatot eként adta elő:

»A becsületbírósg az eléje tett kérdést tárgyalannak tartja, a z é r t e r d e m i h a t á r o z a t o t n e m i s h o z : mert annak megítélése, vajon a párbajjal kapott-e elégtételt Both Menyhért ur, nem a becsületbírósg, hanem a szerepelt segédek jogkörébe tartozik, kik arról jegyzőkönyvet vettek fel, s azt a feleknek kézbe is adták.«

Megkerestem t. Terstýanszky százados urat is azon czélból, hogy vajon a nekem tudtul adott becsületbírósgai határozat nem téves-e?, ki t. Szalay Károly urral határozatlan egybe

hangzólag nyilatkozott, s ki- elentette aztis, hogy Both Menyhért urnak is ugyan ezt hozta tudomására.

Kijelentem emélfogva Psik Gyula ur nevében és megbízásából, hogy a Both ur által a Somogyban közzé tett és fent idézett állítás a becsületbírósg határozatáról, az igazsággal meg nem egyez. Kaposvár, március 18. 1884.

Csondor János.

Nyilatkozat.

Alólirottak, mint Both Menyhért ur segédei kijelentjük újlag, hogy Both Menyhért ur eljárása Psik urral szemben a párbaj lefolyása alatt lovagias s teljesen korrekt volt.

Kaposvárott 1884. márcz. 20.

Rudolf János.

Franyczky József.

HIRDETÉSEK.

Árverési hirdetés.

Alólirott bírósági végrehajtó közhírré teszi, hogy a szigetvári kir. jbróság 344/84. sz. a. König Lajos és fia — és Takács Vendel zolomi lakos felúlfoglaltat felpereseknek, ugy a csatlakozó felperesek javára is, — Goldstein József szigetvári lakos alperes — 108 frt 45 kr. tőke — 84 frt 10 kr. tőke és járuléka kielégítésé végett felül lefogalt minden azon ingó, melyek a korábbi bírói foglalással lefogalva vannak, a melyek házi butorokból, konyhai edényekből és hitelkönyvi követelésből állanak, melyek 638 frt 62 kr-ra felbecsülve vannak, nyilvános árverés útján eladandók lesznek, a minek leendő eszközésére határidőül 1884. évi március hó 31-ik napjának délelőtti 10 órája, Szigetvárott alperes lakásába kitűzött egy mely árverésre a venni szándékozók ezennel meghívatnak.

Szigetvárott, 1884. március 16.

Dóczy Béla végrehajtó.

Magánhirdetések.

A világirodalom legszebb remekművei hallhatlan olcsó áron! BARTALITS IMRE kiadóhivatalában

(Budapest, VIII., Eszterházy-utca 12. szám alatt.)

a következő mesés olcsó áru könyvek rendelhetők meg:

- A párisi mohikánok. Irta: Dumas Sándor. 17 kötet. Ára 4 frt 25 kr.
A hét főbűn. Irta: Sue Jenő. Tartalmazza a következő hét külön regényt: 1. Herczeg. (A kevelység) 5 kötet. — 2. Bastien Frigyes. (Az irigység) 3 kötet. — 3. A pokol tüze. (A harag) 2 kötet. — 4. Madelaine. (Az érzékiség) 2 kötet. — 5. Mihály rokon. (A restség) 1 kötet. — 6. A millionosok. (A fővénység) 2 kötet. — 7. Gasterini orvos. (A torkosság) 2 kötet. — E 17 kötetből álló virághírű regényciklus csak néhányért rendelhet meg. Ára 4 frt 25 kr.
A nyomorultak. Irta: Hugo Viktor. 12 kötet. Ára 3 frt.
A rémes éjek és az emir leánya. Irta: Brot Alfonz. 7 kötet. Ára 1 frt 75 kr.
Korrajzok a felsőbb társadalomból. (Rejtelmese édes.) Irta: Szejkey Oszkár. 3 kötet. Ára 75 kr.
Öld meg a nőt! Irta: Richebourg Emil. 3 kötet. Ára 75 kr.
A bűnös nő. Irta: Lermina Gyula. 2 kötet. Ára 50 kr.
Dobsa Lajos színművei. Öcsém házasodjál! — Könyvelmőség. — Pacsul világismerete. — Guttenberg. 2 kötet: ára 50 kr.
Szellemi comfortable. Irta: Bús Vitéz. 2 kötet: ára 50 kr.
Egy szerencsétlen család. Irta: Hugó Károly. 2 kötet: ára 50 kr.
Elbeszélések. Irta: Kazár Emil. 2 kötet: ára 50 kr.
Az esküdtsek itélete. Angol regény. 2 kötet: ára 50 kr.
Csendes órák. Beszélygyűjtemény. Irta: Kazár Emil. Kettős kötet: ára 50 kr.
A rejtélyek háza. Regény. Irta: Montépin Xavér. 2 kötet: ára 50 kr.
Lapok egy szép nő naplójából. Irta: Beniczky Irma. 2 kötet: ára 50 kr.
Eletképek. Irta: Beniczky Emil. 1 kötet: ára 25 kr.
Másodvirágzás. Irta: Endrődi Sándor. 1 kötet: ára 25 kr.

- Stephenson György a vasutak és gőzmozdonyok embere. Irta: Horn W. O. 4 arczképpel. ára 25 kr.
Disszonancia. Költemények. Irta: Kulcsár Endre. 1 kötet: ára 25 kr.
Egy végredelet záradéka. Irta: Feuillet Oc ave 1 kötet: ára 25 kr.
Bokréta. Irta: Aszódi S. Mihály 10 képpel. 1 kötet: ára 25 kr.
Gulliver utazásai ismeretlen országokban. Irta: Swift Jonathán. 4 képpel: ára 25 kr.
Egy gombostű. Regény. Irta: Saint Germain. 1 kötet: ára 25 kr.
A szinpad és titkai. Irta: Molnár György. 1 kötet: ára 25 kr.
Robinson Crusoe élete és kalandja. 1 kötet: 112 képpel: ára 25 kr.
Szerlem és házasság. 1 kötet: ára 25 kr.
II. Napoleon, a reichstadti herczeg. Irta: Enault Lajos. 1 kötet: ára 25 kr.
Messaline. Eredeti dráma 5 felvonásban. Irta: B. Jósika Kálmán. 1 kötet: ára 25 kr.
Lydia. Irta Dobsa Lajos. 1 kötet: ára 25 kr.
Tourandot kosara. Összegyűjtötte Gollen Endre. 1 kötet: ára 25 kr.
B. Jósika Kálmán színművei. Két jó barát, dráma 3 felv. — Salome, dráma 5 felv. 1 kötet: ára 25 kr.
Füstölő-naptár 1884. évre. 80 képpel. 1 kötet: ára 25 kr.
Unaloműző. 5 füzet — 1 kötet. 185 képpel: ára 25 kr.
Kalauz. Jellegképző olvasmányok. Szerző: Tánczos István. 1 kötet: ára 25 kr.
Az utolsó pont. Irta: Kazár Emil. 1 kötet: ára 25 kr.
Biztos sikerrel használt házi gyógyszerek. Kézikönyv minden falusi és városi háztartás, minden családtya s gazdaasszony számára. 1 kötet: ára 25 kr.
Du Mesnil Marigny: A zsidóról. Fordította Istóczy Győző: ára 25 kr.
Szabadság, testvériség, egyenlőség! Irta: Simonyi Iván: ára 25 kr.

E 100 kötet, 45 önálló külön mű, bolti ára 60 frt.

E 100 kötetből vagyis 45 önálló műből kiki tetszése szerint választhat, s fizet annyiszor 25 krt a mennyi kötetet rendel meg.

A ki mind a fentnevezett 100 kötetet együtt és egyszerre rendel meg s az összeget postautalványon előre küldi be, az 25 frt helyett 21 frtért kapja bérmentve mind a 100 kötetet.

A könyvek a legtisztább állapotban vannak, s felvágatlanok.

Miután e könyvekből csak korlátozott számú példányokkal rendelkezünk, a fent kített árakért regényeinket csakis ápril hó 15-ig bezárólag küldhetjük meg, azontul az esetleg fennmaradó példányokra nézve a sokkal magasabb rendes bolti ár lép életbe.

Minden megrendelés, — ha az összeg postautalványon előre küldetik be, — bérmentve küldetik meg.

Utánvételi megrendeléseknél a postaköltség a rendelőt terheli.

A megrendelések és utalványok: Bartalits Imre kiadóhivatala, Budapest, küldendők.

Kérjen mindenki levelező lapon mutatványzatát a „Budapesti Néplap”-ból.

Kaposvárott 1884. nyomtatott Hagelman Károly könyvnyomdájában.

Kiad Kaposvárott, a... Megjelenik Elő... Egyes... Hegel... könyvkereskedés...

A mi... A zsidóellen... san terjed vilá... mesebb remény... sen kielégíthet... masodása a ke... a zsidó erkölcsi... metelyezése eg... hetetlenné vált... nyira elismert... már meggyőző... még azok is, ... varolnak, kik ... a mi hatalom... a kik tükén... a szeméttel me... a hulladékokb... valami.

Kevés is az... tény ma már... merné, — me... hiszi, — hogy... orthodox, vagy... resztény társad... még hasznos... valódi kereszté... ugy álltak sze... éreny és bűn, ... jólt és éhenha... gaság, béke és... meggyőződés f... sadalom nem is... ismerte a bajt, ... sőt követeli, ... gyamolítására... zsidó kicsapong... ténjék valami... ban való nyom... már a közel j... seknek kell be... Igaz ugyan, ... miként a mego... még a nézetek n... azonban az is... lemények nem... mint a foganatos... ra nézve térnek... méltatjuk, hog... gyorsan előáll... A ma fenná...

A kaposvár... Örül az ember, ... szatérhet szokra... napjait megarany... bajait, kellemetlen... a tettek előgördü... ifjúi lelkesedés... A nehéző gondol... ben egyedüli nyu... Mikor még mi... léleken fiatalok, ... nyelvűek!... Ak... közéletben társasá... tet uralkodott —... inke — de abbó... árszítottuk vele... megyt. A tettek... varsenyé az ambit... zése abban állott, ... azok, kiknek napi... janak bennünket a... le töröltük a nyo... Elmultak azok ... örökre! Szinte nehez... hogy a mi azóta t... napig ifjuságunk... nem egy nehéz ál... az az idő gonosz... És ez a kéz lass... fényes fürteink... termetünk dőlczeg... lainkra rá rakta a... szárnyait az életg... totta meg, lelkes... oltotta a családás...